

JAARGANG 2008 NUMMER 3

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DE VIEZE GASTEN VEUR DE BRUGSE PUURTE

Ons Kommeere

voetsporen in de Brugse Poort

De kinderen uit de scholen Awaia en Fanta bewaarden
hier bij jou op bezoek.
Ze ontdekten een leuke en interessante plek.

voor je gastvrijheid
Dit is een project van
de kinderen uit de scholen

De kinderen uit de scholen Awaia en Fanta bewaarden
hier bij jou op bezoek.
Ze ontdekten een leuke en interessante plek.

voor je gastvrijheid
Dit is een project van
de kinderen uit de scholen

De kinderen uit de scholen Awaia en Fanta bewaarden
hier bij jou op bezoek.
Ze ontdekten een leuke en interessante plek.

voor je gastvrijheid
Dit is een project van
de kinderen uit de scholen

neem ons

GRATIS
mee

OnsKommeere
driemaandelijks buurtkrant van

schrijfclub van bij' DeVieze Gasten en

FOToclub
VAN DE VIEZE GASTEN

fotoclub van bij' DeVieze Gasten

Bij' DeVieze Gasten
Reinaertstraat 125 9000 Gent

Redactie & fotografie:
De Schuunschreivers & Fixatief

Bijdragen:
Astrid, Christa, Cindy, Davy, Els,
Erik L., Inke, Koen V., Marc, Marijke,
Mark, Markass en Annemie,
Nathalie

Fotoredactie:
Dirk, Marc

Eindredactie:
Bart, Inan, Inke

Opmaak:
Karlos

Met steun van:

De wijk aan zet

(GEEN) KOMKOMMERMEERE

Het staat ergens in Onze alweer zesde Kommeere: 'de wonderlijkste verhalen liggen in deze buurt voor het oprapen'. Ik moest deze zomer nog aan denken: hoe ik alweer jaren geleden lange zomerse dagen op een redactie heb zitten zweten om de gazet vol te krijgen. Komkommertijd heette dat: in de zomer verder weinig nieuws.

Awel, voor de Kommeere is er geen tijd voor komkommers. De verhalen liggen op straat; ze komen naar ons toe. Het enige wat je daarvoor in deze buurt moet doen is je ogen en oren goed de kost geven. Iets wat in deze internettijd en alles wat daarachter hangt (wat is een blueberry eigenlijk?) een beetje vergeten wordt. De verhalen in de Kommeere vind je niet op Google, daarvoor moet je de straat op.

Lees verderop alles over het unieke 'project GEIT-straat', een kunsthappening die maar op één plaats kon worden uitgedacht... juist.

Passeren voor u verder de revue, twee krasse mannen met een verhaal: Theo met een voorwaar prachtig tijdsdocument, en zijn bijna honderdjarige generatiegenoot Léon. Voetbalgekke Kosovaren die wachten op betere tijden, de gepassioneerde postzegelclub, markante bewoners van het Fonteineplein.

We ontdekten ook de Brugse Poortgeschiedenis van de schrijvers Willem Elsschot en Prosper de Smet. Ze worden dan ook zonder verpinken opgenomen in het Sul of Geniegeenootschap, een illustere club van literatoren die hun sporen in en over onze wijk hebben achtergelaten.

Over Sporen gesproken: in het midden van deze Kommeere vindt u de ontdekkingstocht door de buurt van de leerlingen van de Acacia- en Feniksschool. Ze trokken op pad met pen en papier, bezochten met Fixatievers in hun kielzog alle uithoeken van de Brugse Poort en deden er verslag van. Hopelijk hebben ze hun buurt en de mensen die er wonen een beetje beter leren kennen. Zoals wij hopen dat u, met deze Kommeere in de hand, de buurt en dat unieke stel mensen dat er woont een beetje beter leert kennen.

Veel leesplezier!

Bart

Op de voorplaat: Voetsporen in de Brugse Poort Foto: Marc.

**WE ZOEKEN MENSEN DIE WILLEN
MEESCHRIJVEN AAN HET VOLGENDE
NUMMER. INTERESSE? GEEF EEN SEINTJE!**

TEGENKOMST

het leven is geen stripverhaal, zei milleke altijd
milleke was buurman en ambulancier
en had dus recht van spreken als het over leven en doodgaan ging
hij verloor er echter zijn goed humeur niet bij en bleef moppen tappen en
grollen als geen ander
maar over dat stripverhaal vergiste hij zich toch

neem nu, maandag, ge moest naar de gevangenis om af te spreken
over een optreden tijdens de feesten
en terwijl ge staat te wachten om binnen te mogen, gedoe is dat,
staat ge heel de tijd te kijken naar vier cipiers die worstelen met...
ge gelooft het nooit... het slot van de voordeur
die staat wagenwijd open, want dat slot weigert halsstarrig dienst en
niemand die er beweging in krijgt
ge kijkt dan wat rond en tot uw verbazing ziet ge niemand anders die er de
humor van inziet
allez kom aan, met een beetje fantasie denkt ge daar toch zo de daltons bij
die grinnikend naar buiten sluipen,
en rataplan die vrolijk en niets vermoedend volgt
op de achtergrond belt de directeur van 't prison wanhopig naar lucky luke,
maar 't is zijn voice mail

en de volgende dag, de zon schijnt en 't is file op de bevrijdingslaan
en er staat zo'n oud rammelend camionnetje
dat begint rook te braken dat het niet mooi meer is,
kyoto onvriendelijk tot en met,
pal daarachter draait net op datzelfde moment
een zonnepanelsgebruinde dame zonder bontjas
het dak van haar golf cabrio open
en komt prompt midden tussen de uitlaatgassen te zitten,
maar ze doet of ze niets merkt, want, ziet ge, als ze dat dak terug dicht draait
zou ze maar een auto hebben als iedereen, dus....
ge wilt maar zeggen, urbanus zou er zo een sketch kunnen over maken

dan gaat ge naar de gamma en op de parking staat er in erg sappig Gents
een erg oude meneer zijn erg oude mevrouw uit te schelden
omdat ze een veel te grote kar mee naar binnen wil nemen, "moet ik
u misschien een camion zoeken",
tien minuten later ziet ge ze aan de kassa aanschuiven
en hun veel te kleine kar ligt zo vol gestapeld met zakken dat ze omkiepert
een zak barst open en de plaaster dwarrelt vrolijk op de maat van de airco
de hele winkel rond
en nu scheldt de vrouw de man de huid vol, in al even sappig Gents,
bij u moet 't al klein zijn, wat zeg ik, bij u IS 't al klein....
ja maar, monthy python is dat, of 't peulengaleis,toch?

't leven geen stripverhaal?... als ge goed kijkt wel!

Mark

DAAN HUGAERT, EEN KIND VAN MEI '68

In de lente had ik een afspraak met Daan Hugaert. U weet wel, de acteur die bekendheid geniet vanwege zijn vertolking van hoofdinspecteur Van Deun in de politieserie 'Witse'. Hij zag er in het echt wat minder ruig uit dan op de televisie. Toen ik me zat af te vragen waaraan het kon liggen, bedacht ik dat het zijn snor moet geweest zijn. Dat ik hem dat niet gevraagd heb: "Waar is uw snor!?" Die maakt hem zeker een tikkeltje grappiger en nonchalanter dan hij in wezen is. Zijn loopbaan overlopend, blijkt hij me een man die als acteur zijn bezorgdheid voor de mensheid te kennen wil geven.

Tijdens de beginjaren van zijn acteurscarrière, in 1969 (hij was toen twintig), stond Daan op de scène van het Gentse Arcatheater, waar hij al doende het vak leerde. Hij zat in het tweede jaar toneel aan het Gentse conservatorium en studeerde Germaanse aan de unief. Daan vond echter dat hij meer leerde uit de praktijk op de scène en gaf er de brui aan op de toneelschool. Zijn studies aan de universiteit maakte hij wel af.

Op zijn 29ste maakte hij deel uit van het theatergezelschap Stekelbees, een kindertheatergezelschap dat in 1978 nog de naklanken van mei '68 vertolkte. Tijdens de voorstellingen werden er heuse betogingen geënceneerd. De acteurs maakten samen met het jonge publiek spandoeken en de 'stinkfabrieken' die de speeltuinen van de onschuldige kindertjes inpikten, moesten het flink ontgelden. Achteraf gezien was het misschien wat karikaturaal, vindt Daan, maar de kinderen werden wel aangezet tot creativiteit en leerden wat het betekent samen sterk te staan. In diezelfde periode speelde Stekelbees ook op de Gentse Feesten. In het Baudelopark stond een kasteelatelier. Elke dag werden de fundamente van het kasteel met veel fantasie bijgewerkt en na tien dagen had je een hallucinant meesterwerk.

Intussen had Daan ook bij theater Malpertuus, Arena en het Arca ervaring opgedaan. In september

1976 studeerde hij af en op 1 oktober werd hij lid van het gezelschap Het Trojaanse Paard (Antwerpen), een politiek links georiënteerd theater. In 1980 werd hij lid van de Internationale Nieuwe Scène (I.N.S.). Van 1983 tot 1986 speelde hij drie seizoenen bij de 'Mannen van de Dam', een afsplitsing van de I.N.S. Deze laatste stond o.a. bekend om het theaterstuk 'Mistero Buffo', samengesteld uit teksten van de geëngageerde Italiaanse theatermaker Dario Fo. Het vertelde over de jongleurs die zowat uit de geschiedenis weggeschreven werden omdat zij de gevestigde orde aan het wankelen brachten. Op weergaloze wijze parodieerden en imiteerden zij hoogwaardigheidsbekleders, waardoor hun morele onaantastbaarheid vaak snel tot het nulpunt zakte.

Tegen dan had het politiek theater zijn beste tijd gehad en trok Hugaert rond met kleinere gezelschappen, zoals het Brussels Kaaitheater, Malpertuus en Zuidpooltheater (Antwerpen). Daarna deed hij wat televisiewerk; tussendoor ging hij stempelen. In 1997 speelde hij bij het NTG drie à vier producties per jaar, o.a. 'Als een kat op een houten zinken dak' van T. Williams, waarin hij de pater familias was. In de tragedie 'Othello' van Shakespeare speelde hij 'de Moor van Venetië'. Na de periode aan het NTG begon hij in 'Witse', de populaire politieserie. Dit jaar is het zijn zesde seizoen.

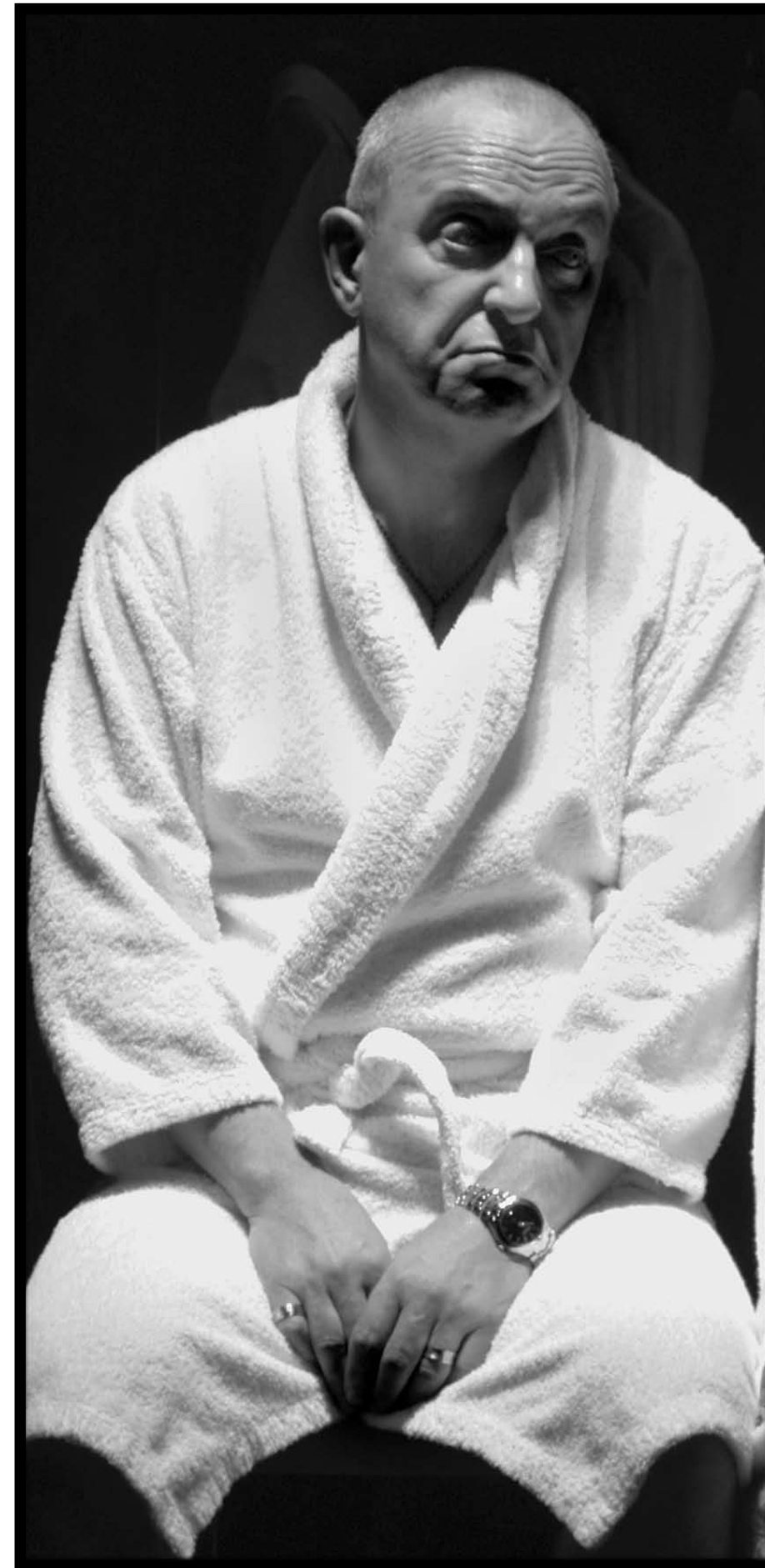
Tijdens de Gentse Feesten '07 bracht de acteur de wandelvoorstelling 'Spaans krijt'. Hij vertolkte een oude man die vertelt hoe hij als één van de grote groep vluchtelingenkinderen van de Spaanse Burgeroorlog, een 70-tal jaar geleden, in Vlaanderen in een gastgezin werd opgevangen en verder zijn leven uitbouwde. Een verhaal met een boodschap over sociale bewogenheid. Daan stond ook in voor het schrijven van het stuk, met alle opzoekingswerk van dien. De speelduur werd verlengd wegens groot succes en het stuk trok bovendien de aandacht van Steunpunt AntiFascisme.

Daarna werd Jo Van Damme's tekst 'De Jongens' door Bob De Moor en Daan op scène gezet en in een tournee langs de Vlaamse theaters gebracht. De jongens uit de titel zijn twee broers die elkaar na de dood van hun ouders in de wachtkamer van de notaris ontmoeten. De ene is een mislukte gangster, de andere is een zogenaamde brave bankbediende. De twee belangrijke thema's zijn: overmatig belang hechten aan populariteit (B.V.'s bijvoorbeeld) en de regelneerij van de maatschappij die ervoor zorgt dat in wezen serieuze zaken (zoals mensen met een handicap), karikaturaal worden. Eigenlijk, vindt Daan, is het een dubbele stand-up comedian show. Het vervolg op 'De Jongens' kregen we te zien tijdens de Gentse Feesten met 'De Ondernemers' in de Minardschouwburg. Dezelfde twee broers worden ten tonele gevoerd, vergezeld door een vrouw, hun nicht die een aantal echtgenotes onder verdachte omstandigheden het hoekje om heeft laten gaan.

Hugaert vindt dat hij als acteur en regisseur een goede voedingsbodem heeft gehad aan het sociale milieu waarin hij is opgegroeid. Zijn vader was cafébaas in de Brugse Poort en zijn moeder had een kinderkledingwinkel in de Blaazenstraat. Ze verhuisden naar de Bevrijdingslaan en hij ging naar de jongensschool in de Reinaertstraat, zijn zus iets verderop naar de meisjesschool. Hij is opgegroeid

in een volksbuurt bij uitstek. Het was normaal dat hij dikwijls in het café van zijn pa te vinden was. Een kaartje leggen, de koers volgen sa-

men met de klanten, biljarten... allemaal doodnormale dingen. Daardoor leerde hij meeleven met het wel en wee van de klanten. De

gesprekken die gevoerd werden, hebben hem de nodige sociale vaardigheid opgeleverd.

Hij is natuurlijk ook een kind van mei '68 (hij was toen 19 jaar). Begrippen als engagement, links, non-conformisme en maatschappijkritisch vonden weerklank in het studentenmilieu waarin hij vertoefde. Ze misten hun effect niet bij de sociaal bewogen jongeman die hij was. Zo hielp hij in de jaren '70 en '80 mee de demonstraties van Vuile Mong organiseren, tegen kernraketten, onrecht in de ontwikkelingslanden... Een seizoen heeft hij met weinig middelen de regie gedaan van een productie geïnspireerd op de politieke strips van Peter Van Straaten zoals 'Vader en Zoon' en op 'Het slordig leven van de alleenstaande Agnes'. Dit feuilleton, van een vrijgevochten vrouw uit Amsterdam, stond lange tijd op de achterpagina van 'Vrij Nederland'. In 'Vader en Zoon' werd vaak met snedigheid de arrogantie van de zoon en wereldverbeteraar gehegeld, ten voordele van het 'gezond verstand' van de pa. Daan herinnert zich dat het decor voor deze productie voornamelijk bestond uit een geschilderd doek van ene Bruneel.

Naast theater heeft Daan dus ook opdrachten voor film en televisie gehad maar het grote publiek zal hem vooral kennen van 'Witse' en als Eddy in 'Thuis'. Voor de figuur van Eddy kan hij trouwens putten uit de herinneringen aan de klanten van zijn vaders café. Daan woont nu in het centrum van Gent, samen met zijn vriendin en hun twee zoons van 18 en 16. De oudste studeert ingenieur bouwkunde aan de universiteit. Zijn vriendin geeft lichamelijke opvoeding in een lagere school. Tja, van settelen gesproken... Ge ziet, het komt er toch ne keer van, vroeg of laat. Is hij zijn grootse idealen van mei '68 dan kwijt? Dat moet u aan Daan zelf vragen...

Christa
Foto: archief

Postzegelclub Het Volk:

AMBIANCE VERZEGELD

Dinsdagavond, half zeven, arriveer ik bij Centrum Reinaert, waar de postzegelclub haar wekelijkse bijeenkomst heeft. Ervan uitgaand dat postzegels verzamelen een saaie hobby is en me afvragend wat er op die bijeenkomsten te beleven valt, stap ik richting toog. Gevolgd door nieuwsgierige blikken vraag ik aan de dame achter de toog of het hier effectief om een vergadering van de postzegelclub gaat, en wie ik hiervoor kan aanspreken. Mijn woorden zijn nog niet goed koud of een man met grijs haar informeert waarvoor ik kom. Hij stelt zichzelf voor als secretaris van de club en brengt me bij de voorzitter. Ik kijk nog wat rond, krijg ondertussen praktische informatie en schud op tijd en stond ook handjes met de leden.

De tafel waar we aan zitten lijkt me wel het middelpunt van de bedrijvigheid. Hoe kon ik twijfelen dat ik wel op de juiste plaats terecht was gekomen? Overal in de zaal zijn al postzegelliefhebbers in de weer. De grote tafel ligt vol met postzegels in mapjes, klaar voor veiling – zo blijkt iets later. Informatieboekjes van de post liggen uitgestald. Een heleboel boeken en catalogi hebben ook hun plaats en zijn te raadplegen voor de leden.

Wist je dat?

Een leek kan zich niet voorstellen, hoe postzegels, een toch bij uitstek dood materiaal, zoveel activiteit kunnen veroorzaken en hoe deze velletjes papier in eindeloos veel boeken zijn

opgenomen. Het vraagt blijkbaar een grote kundigheid en kennis om te omgaan met deze broze materie. In de talloze catalogi wordt van ieder jaar, ieder land, iedere officieel of officieus uitgegeven postzegel melding

gemaakt. Ik kom er al gauw achter dat postzegels verzamelen best wel interessant is.

Zo kom ik te weten dat de duurste zegel in België ooit in Parijs verkocht is voor bijna vier miljoen euro. En de prijs van een zeer beperkt aantal zegels met het stadhuis van Dendermonde ging serieus de hoogte in toen bleek dat daarop het stadhuis ondersteboven stond gedrukt.

En weet jij al wat een duostamp is? Het is een zegel met naast het embleem van de post een gedeelte dat vrij kan ingevuld worden. Zo brengt de post reeksen uit met stripfiguren en filmpersonages uit. Maar je kan ook je eigen postzegels uitgeven

bij geboorte, huwelijk of jubileum. Surf naar www.mijnzegel.be en verras vrienden en familie met een eigen ontwerp.

Trouwens, de voorzitter van Het Volk heeft in 1982 reeds een gewone postzegel uitgegeven, naar aanleiding van het 150-jarig bestaan van de rijkswacht.

Koninklijke club

In 1961 ging filatelieclub Het Volk van start als groepje van verzamelaars. Het werd een katholieke club te Gent, die sinds een aantal jaren in het hart van de Brugse Poort samenkomt.

De club is aangesloten bij ruimere organisaties zoals Oost Phila, waar voorzitters van de verschillende Oost-Vlaamse filatelistische kringen elkaar regelmatig ontmoeten.

Over drie jaar bestaat de club 50 jaar en worden ze een Koninklijke club. Het oudste lid is momenteel meer dan 80 en het jongste nog geen 10 jaar. Voor

je gebruik van de bibliotheek en nog veel meer.

Tijdens een bezielend gesprek met de voorzitter, die me vol enthousiasme inwijdt in de wereld van de postzegel, sappige verhalen oprakelt en zijn verhaal aanvult met catalogi en beelden van mooie postzegels, komt de herinnering aan mijn postzegelverzameling terug. Wat in een ver verleden leek opgeborgen, komt nu weer tot leven.

Nathalie
Foto: Marie

die jonge enthousiastelingen is er de jeugdafdeling.

Iedere postzegelverzamelaar kan lid worden van de club en wordt zo op de hoogte gehouden van de nieuwtjes in filatelieland. Voor een luttele zeven euro kom je in contact met gelijkgestemden op de ruilvergaderingen, maak

Is je interesse gewekt, dan kun je terecht in het lokaal aan de Reinaertstraat 28, of bel het nummer 0473-313 909.

Enquête

Een claxonserenade drijft mij van tussen mijn lectuur naar de voordeur. Zoals iedereen ben ik nieuwsgierig naar de reden van zoiets. Blijkt al vlug een trucker te zijn die zijn lading wil kwijt geraken aan een winkelzaak en daardoor het doorgaande verkeer van de Bevrijdingslaan voor een korte tijd een beetje in de war stuurt. Toch hebben de rondtoerende burgers daar weinig respect voor. Een claxon schijnt te helpen, denkt men. Het is nooit zo!

Het is zaterdagmiddag. En deze avond verandert het winteruur naar het zomeruur. Alweer. Je merkt dat, want de zon is er vandaag extra doorgekomen en maakt het zelfs gezellig warm: even naar buiten om een praatje te slaan. En je bent niet de enige die door dat verfoeilijk geclaxonneer de voordeur opent. Louter nieuwsgierigheid natuurlijk. Zo zijn er meer. Dat extra geluid... brengt wat beweging in een buurt, de gestoorde rust gaat over naar pratende buurtbewoners. Met zelfs wat gezelligheid.

Zo geraak ik onvoorzien aan de praat met een jonge buur. Nu ja, een zoon van een buur... Gerald heeft een leven achter de rug van veel lessen en leren van die lessen. Maar de man steekt vol humor en na onze gebruikelijke invalstoetsen zijn wij goed onderweg voor alweer een ietwat ernstige en later leuke conversatie. En met wat simpele gebaren geraken wij beiden een beetje aan de spreekwoordelijke kook...

Plots, in een aanloopbeweging, steekt hij een groetende hand op naar een voorbijrijdende wagen. Ik herken niemand en de man achter het stuur herkent ons ook niet. Toch steekt hij een slap handje in de lucht als herkenning. Vraag ik aan Gerald: "Ken je die gast?" Zegt hij: "Natuurlijk ken ik die niet, waarom zou ik ook?" Het is gewoon een test. Een test om te zien hoe vriendelijk mensen eigenlijk kunnen zijn?

Je moet het maar kunnen. Ik dacht zo: dit is een pracht van een enquête! Hebben zij nog zelfs niet aan gedacht. Zomaar handje op... en kruis aan: wel of geen respons! Kruis aan: vriendelijk of onvriendelijk... en ga zo door!

Je ziet verbazing, je leest nieuwsgierigheid in een paar ogen. Maar je vraagt jezelf ook af waarom zij toch even groeten? Hoeveel hebben wij er nu reeds gehad? vraagt Gerald. Wij zitten intussen al voorbij twintig wagens met deels bekenden, deels onbekenden uit de Brugsepuurte, die door onze straat langzaam naar de Bevrijdingslaan cruisen. Zij worden allemaal over dezelfde kam geschoren!!! Krijgen dan ook allemaal een plotse begroetingshand... waarop zij wel dan niet kunnen reageren. Wij riskeren dat er eentje zou kunnen uitstappen om iemand een aframmeling te bezorgen. Nu ja, dat zou pech zijn en het ergste wel wezen. Wij komen aan zowat vijftig procent cruisers dat reageert met tussendoor een aarzelende hoofdknik of een bewuste handzwaai.

Terwijl wij beiden de dagelijkse politieke en sociale nieuwtjes becommentariëren, zelfs even zwaaien naar een paar agenten in dienst die naar ons knikken, wachten wij tot de volgende wagen onze straat indraait, en onze ogen schitteren een beetje. Goeie hemel, het moet maar kunnen.

Het werkt aanstekelijk om verder te doen. Laten wij er nog eentje uittesten, vraagt Gerald. Goed, zeg ik, dat eentje nog maar. In de verre verte van de Groendreef draait een voertuig dat kennis zal maken met het plotse handje van Gerald. Wij voelen ons Brugsepuurteneirs.

Nu, wij laten het over aan de anderen om eens kennis te maken met ONS. Iemand moet het toch doen, waarom wij niet?

Wij noemen ons experiment gelukt. Op de Brugsepuurte spreekt men niet alleen, gebaren tellen ook!

Erik

FAVORIET PLEKJE

"En weet ge waarom dit mijn lievelingsplek is?", vraagt de fotograaf. De schrijfster schudt het hoofd.

"Vroeger woonde ik daar" zegt de fotograaf over zijn schouder wijzend, richting Notelaarstraat, "en als ik dan hier het fietspad opdraaide, zag ik al direct de boekentoren. Wat ferm gemakkelijk was, want ik werkte daar." "In die toren?"

"Zo ongeveer ja."

Ze speuren verder de horizon af naar andere torens.

Ze zien het tjoepke van een onbekende toren.

"Lekker?" De fotograaf nipt van de wijn.

"Lekker!" beaamt de schrijfster. Ze wijst naar de twee grote meeuwen die voorbij zoeven.

Aan de overkant van het water strijken ze neer, ieder op een lantaarnpaal.

"De Kwarrel," leest ze, "Basboot" en "'t Eiland".

De drie boten wiegen zachtjes op de boeggolf van een motorbootje dat lawaaiig voorbij komt gevaren. De inzittenden zwaaien.

"Stukje brood?" vraagt de schrijfster.

De fotograaf knikt.

"Geitenkaas?"

"Doe maar boterkruiden."

Steven passeert met zijn vriend, hand in hand.

Ze zijn naar de videotheek geweest om een Disneyfilm, hun favoriet.

"Overmorgen trouwen we, ge moogt alle twee komen."

Hij noemt de naam van het café, en "dat het niet het chiqueste van het chiqueste is", maar wat deert het?

Fotograaf en schrijfster beloven plechtig om van de partij te zijn.

"Weet gij dat café zijn?" vraagt de fotograaf even later.

De schrijfster haalt de schouders op: "We vinden het wel!"

"Ze zien er gelukkig uit!"

De wijn is fris, de kaas zacht, de meeuwen roerloos.

Het water spiegelt de zon, een feest ligt in het verschiët.

"Nu weet ge nog niet waarom dit mijn lievelingsplek is," zegt de fotograaf.

"Toch wel!" glimlacht de schrijfster.

Mark

Foto: Esther

'Ik heb liever te geven dan te krijgen'

HET PORTRET: THEO, geboren 1922

Ik ben geboren in Gent, op 23 mei 1922, in Wondelgem, aan de kikkerhoest. Dat was een rij huisjes, werkmanshuisjes in de buurt van Jan Yoens. Huizekes voor de arme mensen. Ik werd 'piepke' genoemd omdat ik zo'n klein manneke was. Mijn pa en ma werkten in de Gantoise, de textielfabriek, mijn vader was meesterknecht. Vanaf mijn 14e ben ik ook gaan werken, ook in de textiel maar niet in de fabriek van mijn ouders. Katoenen draden maken, spinnen. We werkten in ploegen, van vijf uur 's morgens tot één uur 's middags. Als we op zaterdag werkten dan was dat tot half tien 's avonds. 59 frank verdiende ik toen per week. 59 frank, dat is nu 1 euro 50. En een brood kostte toen 1 frank.

Ik werkte ook dikwijls 's nachts, dat was in 1940. Ik was net geen 18, dus eigenlijk mocht dat niet. Op een morgen, na een nacht werken stond ik naar de Duitse vliegtuigen te kijken die overvlogen. Toen hoorde ik zeggen dat de oorlog was begonnen.

De mensen moesten voor de Duitsers gaan werken; je kon kiezen: of naar Duitsland gaan of naar Frankrijk. Hier blijven werken kon niet, er

waren geen grondstoffen meer. Mijn vader, een oud strijder uit '14-'18 zei: 'Theo, wij gaan naar Frankrijk.' Zodoende. Op de radio werd afgeroepen waar je je kon melden en we zijn vertrokken.

Eerst naar St-Omer, Blois. Dan naar Duitsland. Werken op een vliegveld, een startbaan aanleggen in beton, 70 meter breed en 2,5 kilometer lang. En spoorwegen uitbreken om dan naar Frankrijk te vervoeren. We

'Op een morgen, na een nacht werken stond ik naar de Duitse vliegtuigen te kijken die overvlogen. Toen hoorde ik zeggen dat de oorlog was begonnen'

werkten drie maand aan één stuk en mochten dan acht dagen naar huis. Na Blois zaten we in Dieppe. Mijn vader, die astma had, werkte daar in een garage. Ik ben ook gaan werken in die zelfde garage, pompen bedienen, 'nafte' geven. Tussendoor ben ik

getrouwd, ik kende mijn lief al van voor de oorlog; getrouwd op mijn verjaardag, ik was net 20 geworden. Na Dieppe moest ik alleen naar Le Havre. Mijn vrouw is ook even naar daar afgezakt en was al snel in gezegende toestand. Later ben ik van Le Havre doorgetrokken naar Etretats, Normandië. 'Nafte' geven.

Een jaar na mijn trouwen mocht ik even terug naar huis omdat mijn vrouw moest bevallen. Toen ik daarna terug ging om de pompen te bedienen, ben ik valselijk beschuldigd geweest van diefstal van naft; ik had niets gedaan want ik was toen thuis bij mijn vrouw die moest bevallen. Maar een Duitser heeft mijn naam laten vallen in die affaire en ik werd opgesloten in de gevangenis van Rouen, samen met achtentwintig andere mannen. Twee jaar heb ik daar toen gekregen door de krijgsraad. De krijgsraad was in een grote zaal met een grote foto van Hitler tegen de muur, geflankeerd door twee

vlaggen met het hakenkruis.

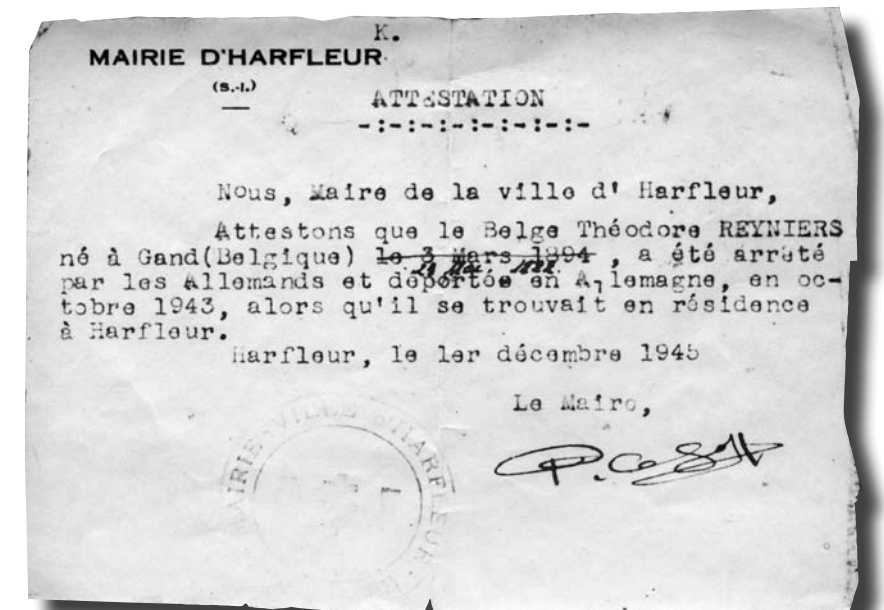
Die Duitser heb ik later nog ontmoet in de gevangenis, tijdens de wandeling, en hij heeft zich toen geëxcuseerd maar ik heb toch twintig maanden moeten zitten, werkkamp in een chemische fabriek in Frankfurt Am Main. In die fabriek heb ik veel Russen leren kennen, uit de Oekraïne, en die gasten hebben mij veel liedjes geleerd.

Ik had in die tijd weinig contact met mijn vrouw, elke drie maand mochten we een brief schrijven. Ik had het geluk in de fabriek ook Belgen te ontmoeten die niet gevangen waren. En op zaterdag konden we de bar opkuisen, daar kregen we dan extra soep voor van de buitenlanders.

Naar het einde van de oorlog toe moesten we terug de gevangenis in, in Saarbrücken. Ik heb zeven dagen op zeven gewerkt in die periode. Behalve op Weihnachten, kerstmis; dan mochten we naar de mis en mochten we zingen. Daar heb ik 'Stille Nacht, Heilige Nacht' in het Duits leren zingen.

Toen de oorlog ten einde was, had ik nog acht dagen te zitten. We kregen onze ontslagbrief en vijftentwintig Mark en dat was het. We hadden veel honger en veel kou in die periode. Schoenen met houten zolen die afsleten, zodanig erg dat je met je hielen op de grond liep, in de sneeuw. We zijn terug naar België getrokken met de trein, in beestenwagens. We moesten weg uit Duitsland want er was geen eten meer, nergens. Geen eten, geen koffie, geen boter.

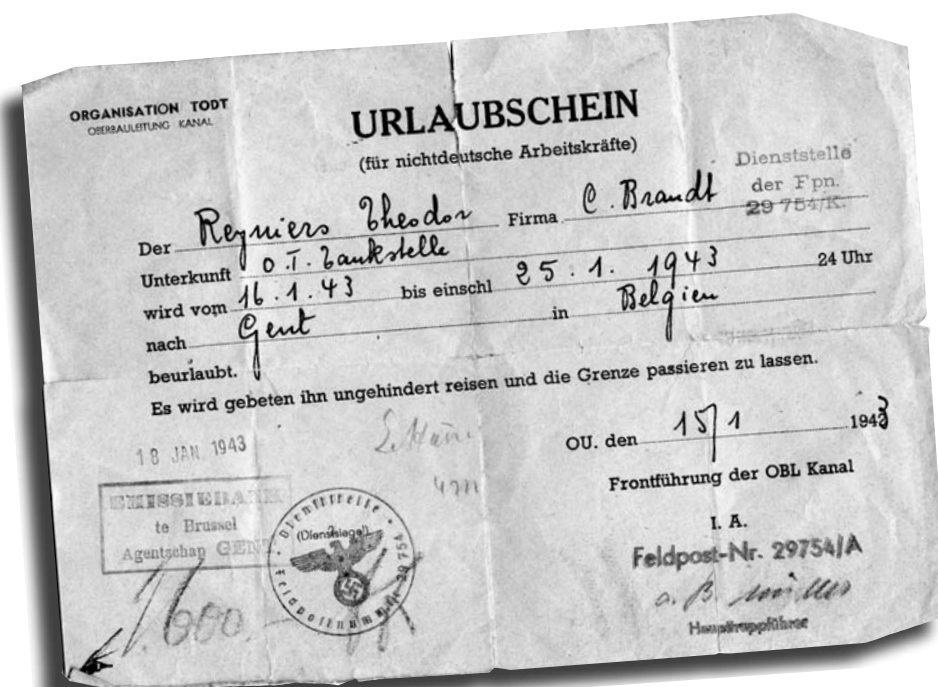
Ik was enorm veel vermagerd na de oorlog, maar ben wel snel gerecupeerd. Je moet vooruit hè. In 1949 is mijn tweeling geboren en heb ik ook mijn eerste schilderij gemaakt. In het begin ben ik zo wat van de ene job in de andere gesukkeld. Op de 'combiné' gewerkt in een schrijnwerkerij op de Rooigemlaan, metsersknaap, schilder ... schilder, met mijn hoogtevrees! Ik durfde eerst helemaal niet klimmen; opschuren en afwassen en op de lange duur als eens een deur schilderen, dat wel. Maar ik ben uiteindelijk geëindigd als specialist op

grote hoogtes! Ik heb zelfs de kerktoeren van het kerkje aan de vroegere pompiers geschilderd. Op een bepaald moment ben ik prenten gaan kopiëren, echt schilderen. Geen mens die geloofde dat ik dat zou kunnen maar ik heb het toch gedaan. Verkocht heb ik ze nooit, die schilderijen van mij. Mensen willen

krijgen, niet kopen.

Na 1955 ben ik via mijn schoonvader in de textielfabriek gaan werken, als schilder maar ook als klusjesman. En in 1976 ben ik uiteindelijk in de Brugse Poort komen wonen. Ik heb mijn huis gekocht voor een bedrag gelijk aan honderd jeansbroeken.

Reyniers Theo 760/303
Saarbrücken 1
General-Schroth-Str. 37

Saarpfein
Saarbrücken, den 14 April 1944.

Kleine Lieve Blonde Vrouw!

Ik schrijf U nu weder na 1 maand en ik hoop als dat jullie noch alle 2 in goede gezondheid zijt juist als ik, de tijd passeert hier verlezend snel kijk eens ik ben nu reeds 4 maand in de gevangenis en ik moet nu nog 15 maand afmaken alvorens dat ik ontslagen wordt maar deze tijd zal ook wel eens komen, het enige wat ik kan schijnen is dat ik sedert eenige dagen. 2 uur laat onder onze scheiding ik verlang toch zoo zeer naar U en ook naar ons dochtertje als ik zondsdagen hier buiten ga arbeiden en ik hier alzo van die kleine meisjes zie dan die moet ik onwillekeurig aan ons kleintje denken. Ik verlanger toch zoo zeer naar om U beiden toch eens te zien gedurende den dag gaat den tijd snel voorbij daar ik hier de schreinerij werk maar als ik 's avonds dan in mijn cel ben dan vang ik immer aan te denken en verlang ik toch zoo zeer naar Uwe brieven alhoewel

Toen kon dat nog, dat soort dingen. In 1986 ben ik met pensioen gegaan en voilà, nu ben ik 86 jaar en heb ik een gans leven achter mij.

Tijdens de oorlog heb ik enorm veel liedjes geleerd maar ik had daar nooit echt wat mee gedaan. Het is maar toen hier bij De Vieze Gasten de eerste revue werd opgevoerd en Mark mij vroeg of ik niet wou meedoen, dat ik ben gaan zingen. Ik wou zelfs eerst niet want ik ben helemaal geen zanger; maar ik heb het dan toch maar gedaan. Dat is intussen zeven jaar geleden en iedereen had het toen altijd maar over Theo dit en Theo dat, en niemand wist wie ik was.

Ja, ik heb veel geleerd in 't leven, vooral dat eerlijk zijn het langst duurt. Maar ik heb veel gestolen met mijn ogen! Er is niets wat ik niet heb gedaan of zou willen doen hebben en weet je, ik heb liever te geven dan te krijgen.

Tekst en beeld: Els en Marc

Naam, voornamen en bijnaam des dragers van het boekje ...	Reyniers Theodorus Carmel	STAD GENT
Geslacht ...	Mannelijk	Vrouwen- en Kinderarbeidswet
Geboorteplaats, — Gemeente en provincie.	Geuk-Oost-Vlaanderen	BOEKJE
Dag der geboorte (in volle letters) ...	Drie en twintigste Mei	Nr 126
Woonplaats of huisvesting ...	1900 huis en tramlijn.	Foto en Naamtekening van de betrokken arbeidskracht.
Naam, voornamen en bijnaam des vaders.	Angeliersstraat 110	
Naam, voornamen en bijnaam der moeder	Joseph	
Naam, voornamen en bijnaam des voogds.	Josephine	
Woonplaats van vader en moeder ...	Angeliersstraat 110	
Woonplaats des voogds ...	Angeliersstraat 110	

BERICHT VAN HET SNUL OF GENIEGENOOTSCAP

Tot onze grote vreugde breidt het 'Snul of Geniegenootschap' zich gestaag uit.

Met andere woorden: we ontdekken steeds nieuwe sporen van schrijvers die banden hebben met de Brugse Poort. Ze woonden er, werkten er, schreven er,....

Richard Minne, Louis-Paul Boon en Jozef De Graeve waren reeds toegetreden.

In dit nummer verwelkomen we niemand minder dan een van de grootste schrijvers die Vlaanderen heeft voortgebracht: **Willem Elsschot** als nieuw illuster lid. En geen spaantje minder welkom, maar door de tijd al een beetje vergeten: de vroegere cursiefjesschrijver **P. Pluym** en (onder zijn eigen naam) romanschrijver **Prosper de Smet**.

Elsschot wist maar al te goed waar hij de mosterd moest halen. Tussen 1949 en 1959 schreef hij negen mosterdverzen voor de Gentse mosterdfabrikant Tierenteyn aan de Sparrestraat.

Prosper de Smet schreef zowaar een thriller in ware Aspe-stijl, die zich afspeelt in deze wijk. U leest er verder meer over.

Verwonderlijk is dat allemaal niet natuurlijk. Iedereen die hier vertoeft heeft het al aan de lijve ondervonden: de wonderlijkste verhalen liggen in deze buurt voor het oprapen. Want dat beweegt hier, dat bougeert, dat staat hier nooit stil. Soms zijn die verhalen ontroerend, soms grappig, dikwijls bitter, maar wel allemaal beklijvend.

Dus het kan bijna niet anders of er moet nog veel meer geschreven zijn over en door de Brugse Poort.

Alle tips blijven dus zeer welkom op dv@deviezegasten.org, op telefoon 09-2370407 of breng je literaire ontdekking gewoon naar ons toe Bij' De Vieze Gasten aan het Pierkes, oeps, Minneplein.

Mark

I. LOFZANG OP DE MOSTAARD

De armste man en de rijkste vent
zijn zonder MOSTAARD niet content.
Het beste eten is zonder smaak,
maar met mostaard is het een andere zaak,
als het er is mijn beste vriend,
die waarlijk de naam van mostaard verdient.
En onder ons gezegd en elders gezwezen,
ga langs grote en kleine wegen,
gij vindt er maar één in heel het land
die echt van mostaard heeft verstand.
Hoe hij het doet is niet geweten
maar men proeft het dadelijk bij het eten.
-Wat zegt gij vriend? Wie mag dat zijn?
-Weet gij het niet, gij stom konijn?
Hij is bekend bij groot en klein
en woont in Gent op 't Bisschop Seghersplein
't is daar dat men voor mostaard moet zijn.
Zijn naam is Tierenteyn FERDINAND.
Wacht geen dag, wordt direct zijn klant.
Moge hij ons hele leven
den mostaardzegen blijven geven.

II.

Geen **MOSTAARD** is zoo fijn
als die van **FERDINAND TIERENTEYN**
Alle lekkerbekken weten:
er is geen smakelijk eten
als er geen mostaard wordt bijgedaan
Dan pas is men voldaan
Maar wat ik U nog zeggen wil:
in mostaard is er veel verschil.
Die van Tierenteyn FERDINAND
is de beste van heel het land.

Let wel op het adres:
FERDINAND TIERENTEYN
Bisschop Seghersplein, 16 GENT
Telefoon 512.63
Lezer, proef hem direct!

Zoek Noord of Zuid, zoek Oost of West,
De mostaard van FERDINAND is het best
Men spreekt van Engeland of Dijon
alsof men het daar beter kon,
Maar FERDINAND Tierenteyn lacht er mee
en deelt zijn geheim aan niemand mee.
Moest men een wereldkampioenschap beginnen,
FERDINAND Tierenteyn zou het winnen.
In heel de oude stad van Gent
Is hij bemind en overbekend.
Hij werkt er op het Bisschop Seghersplein
En 't is dàr dat gij voor mostaard moet zijn.
Denkt aan de voornaam FERDINAND
want Tierenteynen zijn er veel in 't land.

III. IN DE SCHOOL

Ondervraging over eetwaren

Meester: Wat mag toch de beste wijn wel zijn?
Jefke: Dat kan zowel Bordeaux als Bourgogne zijn.
Meester: Wat zou toch de beste kaas wel zijn?
Jantje: Dat kan zowel Hollandse als Franse zijn.
Meester: Wat mag het beste bier dan zijn?
Fonske: Dat kan zowel Pale-Ale als Munich zijn.
Meester: Maar wat zou de beste peperkoek zijn?
Pietje: Daar kan maar weinig verschil in zijn.
Meester: Wat zou dan wel de beste mostaard zijn?
Heel de klas: De mostaard van FERDINAND TIERENTEYN.
Meester: Waar haalt gij allen zoveel verstand?
Heel de klas: Maar meester dat weet men in heel het land
En omdat de mensen het weten
willen zij geen andere mostaard eten.
Men kan het gemakkelijk proeven en ruiken.
En wie dat niet kan is een uilskuiken.

IV. LEVE FERDINAND TIERENTEYN

te Gent, op 't Bisschop Seghersplein.
Hij is, van heel het Vasteland,
de bekwaamste mostaardfabrikant.
Hij werkt maar door, hij gaat vooruit.
De concurrenten trekken hun haren uit

VI. WEDSTRIJD IN ZWITSERLAND

OFFICIELE UITSLAG

De Zwitsers wilden door een wedstrijd weten
waar de beste mostaard werd gegeten,
want van die er hun vakantie doorbrachten
kregen zij voortdurend mostaardklachten.
Van Londen, Keulen en Dijon,
waar men mostaard maken kon,
moest de Jury stalen slikken
die niets anders deden dan pikken.
De tranen liepen over hun kaken,
er waren er die begonnen te braken.
Daar stond toen nog een laatste pot:
"die proeven wij nog in de naam van God".
De Jury proefde en stapte vooruit
en riep die pot tot Koning uit.
Het was de mostaard van Ferdinand,
de beste van heel het Vasteland.

V. DE WERELD IS GROOT

In de woestijnen vindt men kokosnoten
en wilden op hun blote poten.
Voor whisky moet gij in Engeland zijn
en in Frankrijk voor de beste wijn.
De Duitsers zijn in de medicijnen baas
en in Holland vindt men de beste kaas.
Congo is beroemd voor zijn olifanten
en Harelbeke voor zijn tobaksplanten.
Maar mijn allerbeste kameraad
geef mij voor MOSTAARD nu eens raad.
Voor mostaard, gij onnozele vent?
De beste vindt men hier in Gent.
Ga naar het Bisschop Seghersplein
en vraag naar FERDINAND Tierenteyn.
Hij is gekend van groot en klein.
Een volksvriend lijk er weinig zijn.
Hebt gij zijn mostaard ééns gegeten
dan wilt gij van geen andere meer weten.

VII. GROTE MANNEN

Juffrouw: Wie is voor u de beroemste man?
Jefke: Alexander de Grote.
Jantje: Karel, ook de Grote.
Franske: Jan Breydel en Pieter de Grote. Ik wil
zeggen de Coninck.
Fonske: Jules.
Juffrouw: Wie is dat, Jules?
Fonske: Wel, Julius Caesar, Juffrouw.
Juffrouw: En gij, Sloeberke?
Sloeberke: Mag het er een van België zijn?
Juffrouw: Natuurlijk, wij zouden er fier op zijn.
Sloeberke: Wel onze Tierenteyn Ferdinand,
de knapste mostaardfabrikant
van 't Europese vasteland.
Heel de klas:
Leve Ferdinand Tierenteyn, hij mag er nog lange jaren zijn
tot vreugde van zijn klanten
en tot schaamte van zijn concurrenten.
Het baat niet dat zij ter bedevaart gaan:
zij moeten er aan, zij moeten er aan.

Bron: Ferdinand Tierenteyn

“DE ONTPLOFFING” van Prosper De Smet
(Roman, 1957)

Een dag in de Boomstraat beschreven door
Pluimke, het Boontje van de Brugse Poort

Denise’ke van Gust de Soepe is ‘s morgens haar woning aan het schrobben wanneer zich op de binnenkoer van de voddenhandelaar een ontploffing voordoet. Een stuk ijzer slaat bij Denise door de ruit en komt in haar schotelhuis terecht. De eerste schakel van een reeks gebeurtenissen die de stemming van een hele dag zullen bepalen.

Het verhaal situeert zich in ‘de Straat’, die met een boogje de Ringlaan met de Steenweg verbindt. De Steenweg is een drukke handelstraat waarin trams voorbijratelen met een sliert auto’s achter zich aan... De Ringlaan is breed en rustig, met een strook aarde in het midden en twee rijen bomen. De straat zelf is fris, jong en eigenaardig... langs de ene kant staat een rij identieke arbeidershuizen. Als je het hoofd omdraait, zie je dat al de huizen aan de overkant een verschillende stijl en dikwijls een andere kleur hebben. De kerk, mooi in het midden, omringd door een grote tuin, zorgt voor een frisse wind... En zoals de Straat is, zo is gans de wijk, zo zijn de personages uit het boek.

Je hebt Georgette, de vrouw van de voddenhandelaar die in haar peignoir flaneert en voor wie elke man een “petit zouzou” is. Karel Verniers: een miskend sportman die door een kort affaire’ke op het voetbalplein van FC Olympia toch beslist om met Blanschke te trouwen. Gust De Soepe wil al heel z’n leven handelaar worden maar zeult nu met trezekens-soep want

“Wie zou er niet willen snoep
Van de Trezekens-soep
Die is toch zo vet
Dat gij uw vingers aflekt”

Jan De zielhond doet mee aan de monsterkoers met hindernissen voor de coureurs uit de cité. Rackelke De Groote staat erom bekend dat ze in haar broek pist als ze goedhartig moet lachen en zich in tegendeel beschijt bij hevige droefheid of colère. En Budy De Munster, de Belgische gentlemankiller, bedaart al de gemoederen op het eind van de dag in café Den Haring. Al deze karakters geven de roman een volkse toon, een beeld van de dagelijkse kommer en kwel. Het is een beschrijving uit het leven van de kleine man...

Door zijn manier van schrijven treedt Prosper De Smet in de voetsporen van Louis-Paul Boon en Richard Minne. Zijn beschrijving van de cafékoers rond Den Teerling doet dan weer denken aan de koersverhalen uit ‘De helaasheid der dingen’ van Dimitri Verhulst. De coureurs rijden rond de wijk en moeten in elk cafeetje dat ze passeren een pint drinken. Na een aantal toeren sprinten ze over de aankomstlijn met 16 pinten bier in de maag en in het hoofd.

Marijke

PROSPER DE SMET
IN DE BRUGSE POORT

Polke Pluim werd op 2 juni 1919 in de Roggestraat geboren. Zijn vader, August, was dokwerker, zijn moeder, Cordula D’haese, naaister. Vader De Smet overleed in 1928. Vanaf dat jaar tot 1932 verbleef P. Pluym in het kulderhuis (oude Gentse benaming voor weeshuis) op de Martelaarslaan te Gent. Zijn roman ‘Oproer in het weeshuis’ is hierop gebaseerd. Toen zijn moeder hertrouwde, ging hij terug bij haar wonen. Het gezin verhuisde in 1940 naar de Hoppestraat (nu Poperingestraat). In 1946, na zijn huwelijk, verhuisde hij naar de Rooigemlaan. Zijn laatste woonst lag in de Bosuilstraat te Wondelgem.

Op zijn dertiende ging hij naar de beroepsschool, voor letterzetter leren. Toen hij na de oorlog thuiskwam, vond hij eerst werk bij de Gentse firma Collier in de Jutestraat en vanaf 1948 bij het dagblad Vooruit. Bij die krant begon hij eerst met boekbesprekingen, dan met een humoristische bijdrage aan de sportbladzijden en vanaf 1961 voegde hij daaraan nog een dagelijks cursiefje toe (ondertekend met P. Pluim of Pluym). Dit hield hij veertig jaar vol, ook lang nadat Vooruit overging in De Morgen.

Naast zijn cursiefjes schreef De Smet een achttal boeken, een toneelstuk en een aantal gedichtenbundels met als decor de stad Gent. Met zijn romans en zijn bundels bevestigt Prosper de Smet dat hij een rasecht verteller is. Zijn werk getuigt bovendien van een groot rechtvaardigheidsgevoel en betrokkenheid, omsluierd door een vleugje weemoed. Scherpzinnigheid en humor, naast wijsheid en mededogen, laten hem toe rake commentaar te geven op de samenleving. Tot en met zijn laatste boek heeft hij het naïeve van de eerste socialistten behouden. Hij voelde zich klein in de fanfare van het leven maar was een groot schrijver.

In september 2005 is Prosper de Smet overleden nadat hij tijdens een van zijn legendarische fietstochten door een auto werd gevat. We werden een schone Gentse auteur armer....

“Zo hoop ik, als ik hier
mijn hoofd kom neer te leggen
dat men van mij zal zeggen:
hij was niemand tot last,
hij had zijn rare kanten
maar ’t was een goede gast”
(zelfportret met rimpels)

(Uit ‘Gekke gedachten, stille gepeinzen’, een dichtbundel die in eigen beheer werd uitgegeven)

Marijke

’T IS WIJS OM
WEERTHUIS
TE KOMEN

Jean Pierre was gene gewone. Elke keer hij buiten mocht spelen waren er problemen. Hij was ook de grootste van de bende, en hij vocht nogal graag. Zeker tegen ons. Wij, die gasten van de overkant. Maar het kon ons niet schelen. Als we hem zagen gingen we naar de treinberg omdat we wisten dat Jean Pierre er van zijn pa niet mocht komen. Zijn pa sloeg hem, dus bleef hij maar wat in de straat rondhangen om aan onze fietsen te prutsen. Niemand mocht Jean Pierre.

Van de Jutestraat naar de treinberg was het twee straten ver en moesten we De Spar passeren. Dat was altijd spannend, want Gordon had daar ooit snoep gestolen en we hadden hem wijs gemaakt dat de winkelier in zijn grijze kiel zich verstopte achter de tomaten om hem te pakken te krijgen. Gordon was ne broekschijter maar toch ne wijze. Zijn vader kon er als badmeester in de Rooigem voor zorgen dat we gratis mochten zwemmen als we geen school hadden. Vanzelfsprekend mocht Jean Pierre nooit mee.

De treinberg lag aan de overkant van Gordon zijn huis, in de Fluweelstraat. Naar het schijnt zou er ooit een trein gereden hebben. Die naar Brugge. Maar de Duitsers hadden tijdens de oorlog het viaduct over de Brugsesteenweg plat gebombardeerd. Zo was de treinberg onze speelberg geworden. Toen ze hem begonnen af te graven werd het er pas een plezier. Telkens als we van school kwamen hielden we er halt. De boekentassen vlogen in de haag en wij in dekking. Pure commandostijl. Er was steeds iemand te verschalken om te zandvechten. Je moest ons zien thuiskomen.

De Boomstraat was tegen wil en dank mijn tweede thuis geworden. Ik ging er niet alleen naar school, ik moest er ook woensdagnamiddag heen om rechts te leren schrijven. Ik aan mijn houten pijnbank, alleen in de klas van het derde leerjaar met de broeder-in-het-zwart. De vieze man die zich steeds over mij heen boog als mijn pen begon te krassen. Zijn ranzige vingers grepen telkens mijn hand als ik buiten de lijntjes schreef. Ik beet op mijn tanden. Van rechts schrijven is het nooit gekomen. Het was mijn gevecht tegen het zijne. Als ik de school uitkwam, de hoek van de Brugsesteenweg om liep en het Tik-Takuurwerk zag hangen op vijf na vier wist ik dat ik verlost was van het kwade. Terug naar huis, maar eerst langs de treinberg.

Madam van Kadol stond zoals elke dag aan haar deur toen ik van school kwam. Ze was de mama van de straat

en alle kinderen hielden van haar. Waarschijnlijk omdat ze snoep uitdeelde. Van die bollen met zuur in. Ze had een grote doos in haar keuken staan. Maar ik ben er nooit durven binnengaan. Kadol haar kater zagen we haast nooit. Die was met de poesjes in de buurt gaan spelen zei ze toen we ernaar vroegen. En iedere keer moest ze luid lachen als ze dat zei.

Twee huizen verder woonde Tinny. Mijn lief in het diepste van mijn jonge gedachten, maar ik wilde het haar niet vertellen. We gingen vaak samen naar het poppenspel. Naar Pierke van Maggie in de Haspelstraat. De jongens daar die nog geen lief hadden konden Tinny niet met rust laten. Ze zaten aan haar lijf en probeerden haar te kussen op de mond. Ze begon dan te gillen maar deed toch lekker mee. Ik hield niet van het poppenspel van Maggie. Maar als ik alleen was op de zolder van mijn opa speelde ik zelf Pierke. Dan stond ik voor de grote spiegel en ging vol overtuiging ten aanval: “Pierke van Gent, altijd content!!” Toen de spiegel sneuvelde heb ik het geweten.

Op een warme zomerdag toen ik bij Tinny ging spelen viel het geluk me als een donderslag bij heldere hemel op mijn kop. Haar ma had de grijze kuip in de tuin gevuld en voor ik het goed en wel besepte zat mijn lief in het water. Helemaal in hare blote. Ik wist niet wat me overkwam. Maar toch kroop ik erbij, om te spelen. Ook in mijne blote. Tenslotte waren we nog kinderen...

Eén voor één zijn we verhuisd. Jean Pierre met de mist en Gordon met zijn ma want zijn pa was er vanonder met de redster uit het zwembad. Ook wij hebben uiteindelijk de deur achter ons dichtgetrokken in de Jutestraat. Ik was doodongelukkig want ik dacht dat ik Tinny nooit meer zou terugzien.

Nu, 35 jaar later, ben ik na veel omzwervingen weer in de buurt komen wonen. Veel is er eigenlijk niet veranderd. Nu ja, de treinberg bestaat niet meer. De Haspelstraat van Poppenspel Magie is de Pierkestraat geworden en Kadol de kater zal wel veel nakomelingen hebben die de poesjes uit de buurt in het donker weten te strikken. Maar de Tik-Tak klok hangt nog steeds op de hoek van de Boomstraat en de school is er ook nog. Zonder broeders-in-het-zwart wel te verstaan. Die zijn nu waarschijnlijk ergens met zuivere ziel aan de zoveelste rijstap toe.

We wonen nu in de Notelaarstraat. In het citeetje. De kinderen spelen er op straat zoals wij het deden. Ze spreken alle talen van de wereld maar verstaan elkaar zonder veel woorden. Mustapha de slager vertelt soms over vroeger op de Brugse Poort. De Bevrijdingslaan is ondertussen ook zijn straat geworden. En als de Bulgaren bij zonsondergang hun Romaliederen zingen, hoef ik niet ver meer te lopen.

’t Is wijs om weer thuis te komen in mijn kleine wereld.

2 juli 2008

Koen uit de Notelaarstraat

Aan tafel met Rustem Begira,
zoon Ermond en huisvriend Grim

KOSOVAARSE RAKI IN DE REINAERTSTRAAT

Huisvriend Grim wil eerst Kosovo situeren op de wereldkaart, voor we aan het gesprek beginnen. Een beetje geschiedenis meegeven, zodat we weten waar we het over hebben. Kosovo is 500 jaar lang een kolonie geweest van de Turken, die er de islam introduceerden, begin 1389. In de eeuwen nadien nam het Ottomaanse rijk de macht over. Met splitsingen en verschuivingen en uitbuiting en onderdrukking tot gevolg. In 1878 wordt Servië onafhankelijk, het verovert Kosovo en Albanië tijdens de Balkanoorlog. De Serviërs blijven Kosovo onderwerpen maar aanvaarden de onafhankelijkheid van Albanië in 1913. Hierdoor komt er een einde aan de Kosovaars-Albanese eenheid. Na de Eerste Wereldoorlog komt er een samensmelting van de verschillende Balkanstaten in de staat Joegoslavië. Na de Tweede Wereldoorlog komt de Joegoslavische leider Tito de plak zwaaien. In de jaren '80 krijgen we Milosevic, wiens bewind dan uiteindelijk eind jaren '90 te ontaardt in de Kosovo-oorlog. In februari van dit jaar roept Kosovo de eenzijdige onafhankelijkheid uit. Maar die wordt niet door iedereen als dusdanig erkend. Wordt vervolgd dus.

In dit kruidvat is Rustem geboren, op 15 augustus 1960, in de stad Gjakove (Gjakovë), in het zuidwesten van Kosovo, niet ver van de grens met Albanië. De stad telt 70.000 inwoners. Hoog tijd voor ons gesprek. De ontvangst is groots. Een gedekte tafel vol met hapjes en drank: kaas, worst, koude friet, traditionele koffie en, niet te vergeten, in het thuisland gestookte raki! Geserveerd uit een oude gehavende plastic colafles, maar dat zijn details. Ding is dat net die raki uw Kommeereporter de moeder van alle katers heeft bezorgd. Rustem dus. De rode draad in dit gesprek is om een of andere reden voetbal. Terwijl we zijn leven onder de loep nemen blijft de televisie aan staan en wordt Juventus-Milaan vanuit de ooghoeken aandachtig gevolgd. Rustem heeft in zijn kinderjaren gevoetbald, veel gevoetbald. Dat is een van de weinige dingen die hij zich kan herinneren uit zijn jeugd, het voetbal.

was 20 toen ze zijn vader huwde; Rustem werd als oudste zoon geboren in een gezin van vier kinderen en liep school in Gjakove, waar hij later een job vond als chauffeur. Hij leerde er ook zijn vrouw kennen, trouwde en stichtte er een gezin. Twee zonen vonden hun plek in datzelfde Gjakove. Ermond en Everest. Tot Rustem in 1999 besliste om naar Gent te vluchten. De gevolgen van de oorlog met Servië werden onhoudbaar, hij kende bevriende Kosovaren die ook de sprong richting oorlogsvrij gebied hadden gewaagd en hij wilde het ook proberen. Alles beter dan het leven dat hij daar toen had. De tocht begon te voet en ging verder met de tractor richting kust van Albanië. Daar liet hij zich met zijn ge-

zin voor 1500 euro overzetten naar Italië. In drie uur tijd stonden ze aan de overkant, samen met veertig andere vluchtelingen. Via Milaan, Parijs, Brussel gaat de reis verder naar Gent. Om uiteindelijk, na een reis die hem nog eens 2000 euro extra kostte, in de Zalmstraat te stranden, in een pand waar al ettelijke andere Kosovaarse families woonden. Dat het niet simpel was hoeft niet gezegd, dat er problemen waren met de huisbaas mischien ook niet. Feit is dat hij uiteindelijk in de Reinaertstraat terecht gekomen is waar hij intussen al negen jaar woont.

Zoon Ermond was zeven jaar toen ze op de vlucht zijn gegaan. Ermond herinnert zich weinig van die tijd, alleen dat hij het reizen leuk vond en voetbal, voetbal. Net als zijn vader is hij gebeten door het spel. Anders dan zijn vader speelt hij het ook nog, bij KVC Merelbeke. Ermond volgt momenteel 'kantoor' en wil volgend jaar naar Don Bosco. Zijn broer Everest, die 19 is, studeert automechanica maar hij, Ermond wil meer, zijn grote droom is architect te worden. En daar wil hij alles voor doen. Hoewel ze in zijn ogen ontzettend goed zijn opgevangen in Gent en zij geen noemenswaardige problemen hebben gehad om hier een begin te maken met schoollopen, blijkt Nederlands voor Kosovaren –van wie de moedertaal meestal het Albanees is– een heel moeilijke taal te zijn. Albanees is een zeer specifieke taal, met hier en daar leenwoorden uit het Latijn, maar los daarvan zeer eigen. De meeste Kosovaarse kinderen doen hun eerste leerjaar dan ook twee keer.

Rustem is, gezien de omstandigheden, geen verbitterd man. Ondanks het feit dat hij na bijna tien jaar in België nog steeds geen papieren heeft. Geen papieren betekent ook dat hij het land niet uit kan om zijn familie te bezoeken. Moeder Rustem is wel al een keer tje op bezoek geweest in de Reinaertstraat. En dat maakt veel goed. Huisvriend Grim, die samen met hem de oversteek heeft gemaakt, had al na twee jaar de nodige papieren. Puur geluk, volgens hem. In september/oktober loopt er een volgende regularisatie procedure, Rustem hoopt er dit keer wel bij te zijn. Dat zou zijn leven pas compleet maken, papieren. En dan wil hij een groot feest geven, voor gans de buurt.

Interview en foto's: Marc
Tekst: Els

Eindelijk papieren, dat zou het leven van de Begira's pas compleet maken. Dan is het feest in de buurt

DE TIEN VERSCHILLEN

ÉÉN BUURT, VELE NATIONALITEITEN. ELK EEN BEETJE ANDERS
ENTOCH ZO GELIJKEND.

Aflevering zes: **de kruidige keuken**

Volledig aangestoken door de lof die Elsschot onze eigenste Gentse Tierenteynmosterd toezingt, ging de Kommeere op zoek naar plekjes waar je de geneugten van de mosterd kan proeven. Deze keer houden we halt bij Spijshuis Anna op het Fontijneplein en 't Stoofpotje langs de Brugse Steenweg.

SPIJSHUIS ANNA

Pal op het Fonteinplein ligt Spijshuis Anna. Op het eerste gezicht denk je aan een frituur, maar wie de deur opendruwt komt in een mooi rustiek eethuis terecht. Naast de cervela en je dagelijkse kwak mayonaise kan je hier ook terecht voor de betere dagschotel. Sinds 1962 al is Anna er meesteres over haar eigen keuken. Een echt familiebedrijf trouwens, want zoon Firmin en zijn vrouw Maria namen de potten over in 1978. Als we hen vragen of ze ook mosterd in de bereidingen gebruiken, knikken ze instemmend. Daarvoor moeten we het zelfbereid stoofvlees eens proeven. Maar of de mosterd van Tierentyn is en op welke manier die in het gerecht verwerkt is, blijft geheim. Jammer, maar geen nood: wie deze lekkernij wil proeven kan altijd bij Anna terecht. Op dinsdag en woensdag eet je best boterhammetjes want dan is het Spijshuis dicht.

'T STOOFPOTJE

Wie de Rooigemlaan kruist, richting Mariakerke, komt in de bocht tegenover het gekende rode blokkenrestaurant 't Stoofpotje tegen. Hier worden we ontvangen door de aimabele eigenaar Mustafa Alci. Drie jaar heeft hij het restaurant al, en het mag gezegd: hij heeft er iets moois van gemaakt. Modern en strak ingericht met een mooi zonneterras, en een keuken die hij zelf omschrijft als Frans en Turks. Op de kaart vertaalt zich dit in salades, vleesschotels en pizza's. Een ruime keuze voor een haalbare prijs. Ideaal dus om met de familie te gaan tafelen. Net zoals bij Anna kan je hier terecht voor een lekkere dagschotel. Ook hier gooien we de mosterdvraag op tafel, en weerom botsen we op een mysterieuze glimlach. Hij kan enkel vertellen dat mosterd spaarzaam gebruikt wordt in stoofpotjes, en dan vooral om het vlees te verzachten. Met andere woorden: we zullen het moeten proeven. Maar niet op dinsdag, want dan neemt Mustafa een verdiende rustdag.

Tekst en foto's: Davy

KADER OP ... DE BOURGOYEN

Een gewone weekdag, het voordeel van deeltijds werken optimaal benuttend, trek ik vanaf een bank in de Bourgoyen een denkbeeldig kader. Het is een drietal meter breed en als ik mijn vingers voor de ogen houd, ongeveer zes centimeter hoog.

Blijkbaar ben ik bij een kikkerorgie aanbeland. Ik ging ervan uit dat al die beesten ondertussen al lang getrouwd waren en gezegend met een talrijke kroost. Maar er huppen duidelijk hoorbaar een aantal bronstige vrijgezellen rond, luidruchtig op zoek naar een lief.

Terwijl ik me uitgebreid installeerde op mijn bankje en er van een kader nog geen sprake was, passeerden er welgeteld vier alleenwandelaars. Drie ervan hadden een hond aan de leiband. Het zet me wel aan het denken: gaan mensen wandelen omdat hun hond dit graag doet of moet de hond mee omdat mensen niet alleen op stap willen en ook hopen via hun hond contact te leggen? Misschien moet ik een honden-verhurdienst voor alleenstaanden op poten zetten. Zij kunnen aan de ingang van de Bourgoyen zo'n beest huren.

Okay, maar eigenlijk heb ik mijn kader nog niet omschreven. In de verte zie ik bomen. Veel. In het midden groen. Ook veel. En paarse bloemen. Eveneens veel. Iets dichterbij riet en een of ander groen kruid en dan is er een pad. Bruin. Spontaan maak ik een associatie: Bourgoyen – pad – asbest. Vreemd dat zo'n grappig woord zulke nefaste gevolgen heeft.

Aha, net naast mijn kader staan twee vogelaars met de bijhorende verrekijker. Maar op dit ogenblik zijn het kikkeraars. Vreemde woorden, eigenlijk: vogel-aars, kikker-aars. Vogel-kont, kikker-kont. Nu ja.

Twee mooi gebruide kerels wandelen voorbij. Mijn ogen dwalen even uit hun kader. Een vrouw, ongeveer vijftientwintig, stapt naast haar fiets en wordt netjes in het midden van mijn kader ingehaald door een oudere fietsman. "Es aun tuub kapot?" "Nee," antwoordt de vrouw, "ge meugt hier normaal niet fietsen!" Wauw, sterk van die meid.

Ha, de mensen met de rolstoel passeren voor de tweede keer en we lijken al oude bekenden.

Er wandelt een ontzettend on-sexy man door mijn kader: sandalen met sokken (witte, jawel), een knielange kleurrijke short, zo hoog mogelijk opgetrokken en hierin zit een T-shirt van Gamma gepropt. Zalig, mensen kijken.

Zou het Vlaams Belang van T-shirt een 'Tee-hemd' maken? En van computer een 'tik-scherm' of een 'komp-jij-ter'? Ik kreeg gisteren trouwens een huwelijksaanzoek in het Engels. Niet van mijn lief, maar van iemand aan de bushalte die binnenkort het land wordt uitgezet. Misschien moet ik mijn honden aan die mensen verhuren. Dat legt iets makkelijker contact dan in een bushokje vragen of jouw bus ook vertraging heeft.

Twee dertigers, een man en een vrouw, wandelen voorbij. Hun borsten zijn haast even dik. Naar het schijnt komt dit door de pil. Voor niks goed... tenzij je geen kinderen wil. De veestapel zou er ook wat mee te maken hebben. Spontaan zie ik een bende zeugen met mascara en op hoge hakken, allemaal massaal aan de pil.

Vorige week ving ik een gesprek op over het eten van varkens. Het ging over het feit dat varkenspoten en de krulstaart vies zijn om te eten. Ik begrijp echt niet wat nu precies het verschil is tussen een varkensstaart en een varkensdijbeen. Zo'n roze krulletje oogt volgens mij veel smakvoller tussen je blaadjes sla en komkommerschijfjes. Maar op een occasionele vlieg tijdens het fietsen na, eet ik al een half leven geen dieren meer, dus ik vermoed dat ik na al die tijd geen empathie meer kan opbrengen voor al dat carnivoorenleed.

Ik hoor een man luidruchtig zijn neus snuiten, maar zie hem niet. Hoewel, ik ga er van uit dat het een man is, maar het kan best een olifant zijn. Zou nog leuk zijn voor mijn kader. Doen mannen niet alles net iets luider dan vrouwen? Neus snuiten, praten, winden laten,...

Een vriendelijke vijftiger, netjes verpakt in hemd en das, komt van de andere kant aangewandeld, gevolgd door twee vrouwen, eind de twintig. De ene duwt een kinderwagen en de ander sleept een gigantisch zwangere buik mee. Uiteraard gaat hun gesprek over kinderen, het enige waar zwangere vrouwen en moeders het over hebben.

Een gelukkig iemand rent door mijn kader. Ik hoorde onlangs dat je door het gebruik van heroïne geen natuurlijke endorfines aanmaakt, de stof die o.a. verantwoordelijk is voor ons geluk. Vreemd eigenlijk dat er niet meer mensen joggen in plaats van zich vol te spuiten met drugs. Maar misschien stel ik me gewoon te veel vragen. Dat is waarschijnlijk omdat ik geen kinderen heb. Er worden mij geen vervelende waarom-vragen gesteld die mijn hersencellen stimuleren om een bevredigend antwoord te zoeken, dus stellen mijn hersenen de vragen zelf. Wetenschap is boeiend, vooral als ik het zelf mag uitvinden.

Cien

foto's: Markass

LÉON BILLIET

VAN HET JAAR ACHTE

De heetste avond van juli. Een tropische zon zindert nog na boven het strakke wit van Malem. Voor zijn huis zit Leon. Luiklaan nummer één. Zo goed als 100 jaar nu is hij. En elke dag wordt afgeteld naar 10 oktober. Van dan af drinkt hij alleen nog maar champagne. Met hele kisten heeft hij ze al besteld. 'k Ben nen ouwen mens geworden, 'k ben van 't jaar achte', opent hij. En wat hij dan zoal doet om zo oud te worden? 'Blijven asemen en veel lachen!', is het antwoord.

Naast hem zit Rita, zijn dochter. Ze zorgt al achttien jaar voor haar vader. Hij kon al drie keer dood geweest zijn in die tijd. In 2002 is ze bij hem gaan inwonen als mantelzorger. Ze blijkt een bescheiden goedlachse engelbewaarder en al is het allemaal niet zo makkelijk en vanzelfsprekend, zij noemt hem 'Patsjen, Lotsjen, Zoetsjen...'

Léon vertelt verre verhalen van zijn vader die naar De Groote Oorlog moest. Moeder was huisvrouw en bleef met vier kleine jongens achter. Ze woonden toen in de Appelstraat, rechtover de Paterkes van Het Stomhuis. Die hielpen wat ze konden. Léon was tien jaar en graatmager toen zijn vader in 1918 terugkwam.

Ook in die tijd is klein Léontsien eens met zijn kopke eerst in een regenton gesukkeld, alleen zijn voetjes

zaten nog boven; één van die paterkes heeft hem er toen uitgehaald. 'En mij uitgezogen tot ik mijne asem terughad', volgens Léon.

Het werd voor de rest een slimme jongen, maar schoolgeld was er niet en zo ging hij op zijn dertiende al ergens inwonen voor de kost. Hij moest er ganser dagen brood en koeken bakken voor een rijke familie. Dat kwam later van pas want op zijn 24e huwde hij

'Blijven asemen en veel lachen'

en hij werd aanvaard als bakker voor de coöperatieve Het Volk. En net voor de Tweede Wereldoorlog mocht hij beginnen in de tropisch plantenserres van de Land- en Tuinbouwschool op de Coupure. Leergierig als hij was werkte hij zich op tot specialist, die al zijn stekjes bij hun Latijnse naam kende. En op de Expo '58 stond hij met zijn eigen palmboomkes te pronken.

Door het bestrijdingsmiddel E 605, een krachtig insecticide waarmee veel werd gespoten, belandde hij voor twee jaar ziek thuis. Léon kwam er bovenop en

FREDJE ZEGT:

ging toen in het labo en de bibliotheek van het instituut werken. Hij deed dat tot zijn pensionering. Op de foto zie je hem bij het enten van scheutjes voor de eerste Floraliën na de oorlog in 1946.

Léon blijkt ook één van de allereerste bewoners van Malem. Het eerste jaar van het bestaan van de wijk was er geen licht, geen gas en geen bad in de huizen. De wegen waren onverhard en stof was alom. De eerste elektriciteitskabel kwam er pas in 1953.

Het was een échte sociale wijk met veel miserie en armoede onder de mensen. Met de militanten van het plaatselijke ACV ging Léon toen op rondte om 'knuistjes' vlees en brood en kaas te gaan bedelen bij de Gentse winkeliers, die deelden ze toen uit aan de armsten van de wijk.

De nacht daalt neer op Malem. We gaan naar binnen waar we nog een heleboel foto's en eretekens te zien krijgen. Léon is zo fier als een gieter op zijn medailles - ik tel er negen - en allemaal burgerlijke! Hij is zelfs door wijlen koning Boudewijn tot ridder benoemd in de Orde van Leopold II. Prachtig toch voor zo nen mens? Bij deze mag dochter Rita er voor ons part ook wel een paar krijgen. Van die medailles, weetjewel... Ontroerd en heel wat mensenliefde wijzer nemen we afscheid...gegroet!

Tekst en foto:
Markass en Annemie

b.v.b.a
blazoen optiek

openingsuren: 9-12u en 14-18.30u
zaterdag: 9-12u

BTW BE 0 420 4 39273 - RPR:GENT

foto: Dirk

foto: Bram

Handelaars en zelfstandigen

van de Brugse Poort, wenst u ook te adverteren en ons tijdschrift te steunen?

Neem dan contact met ons op. De plaats is beperkt.

Tarieven:

20 € voor 1/8ste pagina

60 € voor 1/2 pagina

90 € voor een volle pagina.

Geïnteresseerd? Geef een sein.

☎ 09 237 04 07

Bij' De Vieze Gasten

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERKE

ZIN EN ONZIN, GEVLEUGELDE WOORDEN, BESCHETEN COMMISSIES EN RODDELS ...

De vuilbak zit vol, bomvol, propvol ... altijd. Zonde om al dat schoons verloren te laten gaan en doodzonde om jullie geen deelgenoot te maken van onze meest literaire orgasmen. Gooien we al het vuil nu op één hoop en laten we jullie zelf het bruikbare van het onbruikbare sorteren of vullen we de zakskes zelf al op voorhand? Zakken vullen is wel plezant hè?

Prangende vragen

► Waarom is een 'onweer' een 'onweer' en geen 'geenweer' of 'minderweer' of 'ambetantweer'? Enzovoort. Waarom precies 'on-weer'. Je hebt waarschijnlijk en onwaarschijnlijk geloof en ongelooft voorstelbaar en onvoorstelbaar waarheden en onwaarheden. Was de taal op en vonden we soms geen woorden meer? En is toen de 'on' opgedoken? Waarschijnlijk, hoewel, eerder onwaarschijnlijk ...

Gevleugelde uitspraken ...

► 'ge kunt maar zoveel dragen als ge zelf WILT dragen. Atlas ja, die kon de wereld aan. Wat zeg ik? Die kon de wereld dragen. Maar hij was dan ook den enigen'

(uitspraak van TseTse, serieus)

Van horen zeggen!

► Liefde is ... haar verleiden met de charmes van je hond, in de hoop dat ze uiteindelijk valt voor jouw charmes en zich nestelt in jouw mand en niet in die van je hond'

► De affaire tussen S. en JK. -die eigenlijk nog steeds een niet-affaire is en waar we eerder al over berichtten- vlot niet. Nope.

Er zijn goeie momenten, momenten dat S. echt denkt: 'yès, dit IS het gewoon; er is vuurwerk, er is passie, er is ... iets'.

Die diepblauwe ogen, die scheve glimlach, die ene hoektaand die wat schever staat dan de andere ...

Maar dan gebeurt er iets, of eerder niets, en spoelt het moeizaam opgebouwde draadwerk van aantrekken en opvangen weg lijk een zandkasteel dat te dicht tegen de waterlijn is gebouwd. Weg. Verdwenen. Foetsie. Noppes, nada, peanuts, niks blijft overeind en S. zit terug bij af.

2 voeten op de grond, een kater van hier tot ginder en een zedige kus op de wang.

Zal het water te diep blijven voor deze 2 mensenkinderen? Zal er een brug geslagen worden? Zal het zandkasteel eindelijk fundamenten krijgen?

Dat vertellen we jullie in onze volgende Ons Kommeere 7.

Gouden Raed van de Zusjes Tijsebaert ...

Slakken! Deze keer openen we de jacht op de slakken. Menigeen ziet zijn jonge sla plantjes, zijn eerste frisse groene lenteplantjes tenonder gaan aan de vraatzucht van slakken, naaktslakken, huisjesslakken, tuinslakken. In alle kleuren, in alle maten.

Ook onze liefallige zusjes.

Dus werd er naar remedies gezocht. De slakken over het muurtje in de tuin van de burens gooien bleek niet afdoende.

De wriemelende slijmmassa's vonden telkens opnieuw de weg terug. Zout op leggen. Zeer doeltreffend; tot ze de smurrie zelf moesten verwijderen van hun terrastegels. Rituele verbranding! Werd ook geprobeerd, in de vaste overtuiging dat de angst-kreten van de slachtoffers de achterblijvers voor eens en voor altijd een lesje zou leren. Werkt nooit.

Ultieme oplossing: de tuin betonnen ... werkt altijd.

Vroeger werd er siroop gemaakt van naaktslakken. Het scheen een remedie te zijn tegen de mijnwerkersziekte, stoflong.

Mocht je dit willen testen, aan ons zal het niet liggen. Luister:

Je neemt een schaal met een zekere diepte en legt er een laag slakken in, daarbovenop komt een laag suiker.

Gevolgd door weer een laag slakken en weer een laag suiker. Dit herhaal je tot zolang je schaal gevuld is.

Eens de schaal vol laat je dit brouwsel 24h staan, de slakken moeten volledig opgelost zijn.

Van de siroop die je hierdoor krijgt neem je een soeplepel per dag.

Maar de mijnen hier te velde zijn verdwenen zeker intussen? (dit is echt waar ook, googelt maar eens :))

Opgetekend door Els

HOP MET DE GEIT

We hebben het ons al vaak afgevraagd, wat dat is met onze Brugse Poort. Het lijkt wel van tussen de straatstenen te komen, die ondernemingszin, de betrokkenheid, de creativiteit... Ons gevoel wordt eens temeer bevestigd na een bezoekje aan de Geitstraat 77. Kristof Verbist, bezieler van een kunstige, interactieve performance met en rond – what's in a name – geiten, doet met aanstekelijk enthousiasme zijn project uit de doeken. Onmogelijk daar onbewogen bij te blijven, we verzekeren het u.

Het idee ontstond zowat een jaar geleden. Misschien kent u de parabel wel die Kristof aan het denken zette: stadsjongetje loopt aan de hand van grootmoeder langs een weide met koeien. Grootmoe vertelt dat melk van die beesten komt, waarop kleinzoonlief vraagt: "Zitten de flessen dan in hun buik?" Het is een huizenhoog cliché maar tevens een waarheid als een... Wij stadsmussen zijn aan het vervreemden van de natuur. Voeg daar de kloof aan toe die in onze geliefde buurt tussen de verschillende culturen – we moeten daar eerlijk in zijn – nog steeds bestaat en het geitenproject was geboren.

Gebeten sowieso een artistiek project op te starten, liet Kristof zich, in functie van de naam van zijn straat, inspireren door Joseph Beuys.

Deze laatste sliep in de jaren '70, bij wijze van performance art, drie dagen lang bij een coyote. Alle puzzelstukjes vielen langzamerhand in elkaar: Geitstraat, artistiek project, natuur versus stad en haar vele culturen. Kristof wil de natuur naar zijn Geitstraat in de stad brengen door middel van de geit, het meest interculturele en universele dier bij uitstek. Hoe dat zo? Hij helpt ons even: de Chinese dierenriem, de god Pan uit de Griekse mythologie, Turkse angorawol, het leer van de Afrikaanse djembé, het materiaal waaruit een doedelzak is gemaakt. De parallel tussen het dier en de Brugse Poort kan trouwens nog verder doorgetrokken worden: beide zijn van en voor de 'arme' man, zijn koppig en speels, overleven op schaarse bodem en moeten het vaak stellen met een woonoppervlakte van zestig vierkante meter. U merkt het al: er is over nagedacht.

Eens de grote lijnen van het project uitgestippeld, kwam

de hamvraag: hoe de beoogde dialoog met de buurt in het algemeen en de allochtone gemeenschap in het bijzonder, in de praktijk omzetten? Voor Kristof, zelf papa van twee ukken was het antwoord klaar als een klontje: via de kinderen. We hadden het zelf niet beter kunnen bedenken! En dat vonden ze bij de Brede School, Wijk aan zet, Buurtwerking de Brugse Poort, VHGS (Vlaamse Hobbyfokkers van Geiten en Schapen) en schoolhoeve De Campagne in Drongen. Allen verleenden ze hun medewerking. De een financieel, de andere logistiek en een derde, zoals de VHGS, door het ter beschikking stellen van de nodige knowhow. En natuurlijk is Kristof niet alleen: zeven gezinnen uit de Geitstraat vormen samen de motor van het project GEITstraat. Kristof is er nog steeds van onder de indruk, de bereidwilligheid en het enthousiasme waarmee iedereen meewerkt.

Wij horen het u roepen: maar aan wát nu precies?! Wel, van 24 tot 27 september wordt er in de Geitstraat een tijdelijke stal opgezet. Twee kunstenaars zullen gedurende vier dagen en drie nachten in de stal verblijven. Ze nodigden de buurtscholen uit een project rond geiten uit te bouwen en in het kader daarvan een bezoek te brengen aan de geitenstal. 's Avonds kunnen alle kindjes bovendien in de stal terecht

voor een (geiten)sprookje. De opening van het project gaat gepaard met een receptie met geitenkaashapjes en Bokbier. Ja, er wordt zelfs een heuse Sjamaan vanuit Litouwen naar de Geitstraat gehaald. Deze zal vanuit zijn ervaringen en interacties met de geiten poëzie schrijven.

U moet beslist eens een kijkje nemen op de website voor het programma. Bij uitstek één van de meest originele projecten die in de Brugse Poort al zijn opgestart. Hop met de geit: gaat dat zien!

[HTTP://GEITPROJECT.SKYNETBLOGS.BE](http://geitproject.skynetblogs.be)

Inke (een Chinese Geit)

www.fyzix-gent.be
Rooigemlaan 2c 9000 Gent
tel: 09 217 06 74 / fax: 09 217 06 93
e-mail: info@fyzix-gent.be

OPENINGSUREN:
VAN MAANDAG T/M VRIJDAG VAN: 9.00 TOT 23.00
UUR. OP ZATERDAG, ZONDAG EN OP FEESTDAGEN
VAN 10.00 TOT 18.00 UUR

Zoek de **zeven** verschillen

Foto: Anne

aan het FONTEINEPLEIN

Vreemd, hoe een buurt, een wijk, een straat een stuk van jezelf wordt. Hoe je blik verruimd wordt, jaar na jaar. Mensen krijgen een naam, een achtergrond, een verleden. Er wordt niet noodzakelijk naar gezocht, het komt vanzelf en onherroepelijk. En die herkenning brengt een meerwaarde met zich mee. Kinderen worden geboren en groeien hier op, een buurman sterft.

naar mijn jongste dochter, Anna, toen nog een kleuter. Maar de oudste sukkelde met zijn gezondheid en stierf, kort na een spoedopname, waarna we de dunne nog zelden zagen. Wanneer het dan toch gebeurde, leek hij ons niet te herkennen. Schichtig en wat verloren. Daarna kwamen Henk en Hannelore er wonen. Dertigers. Verlieft. Met een

naam. Vertelde mij hoe ze haar derde man leerde kennen. Het lijden heeft haar gesterkt, humor is nooit veraf. Het leven is elke dag de moeite waard, opgeven is voor verliezers. Als je alleen bent nodig dan mensen uit, zet stoelen bij op het plein tijdens het poppentheater en zorg dat je altijd lekstokken in huis hebt voor de kinderen.

Stel je huis open voor een buurtvergadering en leef, leef, leef... Wie mij tevens opvalt is 'Maria' van het spijshuis Anna. Het eethuisje is een tijd geleden overgenomen door een jong koppel maar verloor zijn authenticiteit zonder Maria. Want Maria heeft zicht op haar cliënteel en volgt

We houden oplettend de container in de gaten. De man verzamelde zijn hele leven postzegels, kaarten en dergelijke. We graaien in zijn leven, niet zonder ontroering. Niet zonder schaamte. Het huis wordt verkocht aan een jong Turks gezin. In het huis ernaast woonden vroeger 'Den dikke en den dunne'. We aanschouwden het eerst nogal afstandelijk. De dikke coördineerde 'het gezinsleven'. Hij zorgde heel vaderlijk voor zijn huisgenoot, waarvan we heel lang dachten dat het zijn zoon was. Ze zaten vaak zwijgend een biertje te drinken op de stoep voor hun witgeverfde deur en keken vertederd

slang in hun aquarium. Het waren Anna's favoriete burens. Zij (een kind) maakte eerst uitvoerig kennis met hen en stelden ons dan aan elkaar voor. Zij kwamen wel eens babysitten, we gaven elkaars planten water. Tot hen een trieste gebeurtenis overkwam. En we slechts woorden van troost konden verzinnen. Op de hoek van onze straat woont 'Cecile van het wassalon'. Het is een autoriteit, die vrouw. Buiten het werk in het wassalon heeft ze zich al meermaals bewezen op organisatorisch en sociaal vlak. Daarnaast gedraagt ze zich ook warm en ongekunsteld. Ze kent ver iedereen uit de buurt bij

gebeurtenissen op de voet. Zij bakt haar frietjes, en vertelt mij over haar kleinkinderen, wellicht zoals haar eigen (schoon)moeder het deed. Hoe ze met iedereen omgaat. Je merkt geen onderscheid. Zij behandelt niemand minderwaardig. Iedereen gelijk voor de wet.

Ik vind haar onvervangbaar.

Vreemd, Hoe een buurt, een wijk, een stuk van jezelf wordt.

De mensen krijgen een betekenis, een kleur.

Een geschiedenis, de mijne.

Astrid

Foto: Kathleen

ADAM WOONT MET ZIJN EVA OP DE BRUGSE PUURTE

Huis Rita, Rita Mode, een kledingzaak op de hoek van de Reinaertstraat met de Bevrijdingslaan, gekend sinds vele jaren. Met een kleurrijke façade ook, in een kleurrijke buurt. Maar ook een façade waarachter zich talent verbergt. De verborgen talenten van een man die in heel wat totaal verschillende zaken actief en opbouwend aanwezig is en luistert naar de naam Adelin Adam.

Ons Kommeere: Adelin, vertel eens wat over de middenstander met een zaak die de mooie naam Rita Mode draagt.

Adam Aladin: 'Ik ben een immigrant, want in Nazareth geboren en getogen. Op 14-jarige leeftijd zat er vooralsnog alleen werken in en natuurlijk de avondschool waar ik heel wat leerde in verschillende branches, zoals metaal. Ik ben in 1973 getrouwd met Rita uit Nazareth, die toen familie had

op de Bevrijdingslaan én de Brugse Puurte. Zelf ging ik nog heel wat jaren uit werken en zorgde Rita voor het winkelgebeuren.'

Het is kenmerkend dat Rita Mode overleeft. Ik herinner mij het huis Milano op onze Bevrijdingslaan. Ik vraag mij af: is het huidige cliënteel veranderd?

'Alleszins is er heel wat veranderd doordat de klanten heel wat mobieler

zijn geworden. Dat heeft ook te maken door de grote handelszaken die de toon aangeven. Zo gaat het echte klassieke eruit. Grote zaken bepalen ook de gangbare algemene stijl... en wij zien een soort eenheidsworst ontstaan.'

Adam... waar komt die naam eigenlijk vandaan? Afstamming van die eerste Adam en Eva?

'Heel waarschijnlijk (lacht). Nu ja, alvast ben ik in een bijbelse plaats geboren.'

Hoelang ben je al aanwezig in deze buurt? Want iedereen kent je hier.

'Ik zit al 30 jaar in de Dekenij Bevrijdingslaan. Maar toch zeer zeker ben ik een 25 jaar actief aanwezig in het buurtwerk zelf. Het is reeds heel wat jaren geleden dat een hoekcafé op het Fonteinplein plaats van dit buurtwerk was. Toen werden ook de eerste plannen gesmeed en uitgewerkt voor veranderingen, zoals bijvoorbeeld de heraanleg van de Bevrijdingslaan en de nabije straten.'

Je bent een bezige bij in heel wat zaken die de buurt betreft.

'Het is reeds ruim 30 jaar terug dat ik

ingestapt ben in de dekenij. Na twee jaar was ik reeds secretaris... terwijl ik nu reeds een 20 jaar de volledige verantwoordelijkheid draag voor de dekenij en zijn gekende feesten. Zo'n 20 jaar terug kende ik dan ook een echt dieptepunt toen de autochtone handelszaken in snel tempo verdwenen. Het werd een nieuwe buurt. Later kregen wij buurtwerkfeesten in een tent in de Acaciastraat bijvoorbeeld. En er werd een winkelstraatmanager aangesteld om een heropleving te bewerkstelligen.'

Ik bemerk sedert jaren op dat je de man bent die de lichtjes laat branden op feestelijke momenten.

'Mijn jaren avondschool gaven mij een algemene kennis van zaken en daarvoor branden die lichtjes dan ook altijd wanneer zij moeten branden. Ik noem mezelf dan ook wel even een manusje-van-alles. Een beetje kennis geeft ook een beetje macht zo te zeggen. Maar macht moet ook gedeeld, en meer mensen moeten bij de activiteiten betrokken worden.'

Wat betekent de Brugse Poort voor je?

'Ik vertel het je al als een feit: ik woon graag op de Brugse Poort en ik wil zeker een drijvende kracht zijn en van deze buurt een volwaardige buurt maken. Met mijn stem in de stedelijke buurtraad tracht ik die noodzakelijke zuurstof te pompen in deze buurt. De vooruitzichten zijn dat er echt wordt gewerkt aan die zuurstof en dat zal men weldra ook merken. Zo rond 2010 spreken wij wel even terug over die zuurstof.'

Waarover men niet zo gemakkelijk spreekt is de dood. Het hoort bij het leven en je vervult daarin ook een rol.

'Het begon allemaal met een buurman. Die vroeg of ik niet even mee wou. Ach ja, ik spreek van "ophalingen". Het ophalen van lichamelijke overschotten na ongevallen en dergelijke. Een beetje luguber voor sommigen, voor anderen betekent het ook iets dat moet worden gedaan. Neen, ik heb er nooit psychologische problemen mee gekregen. Ik kon mij er gewoon van afzetten, en zoiets gewoon afsluiten. Iemand moet het doen, zeg ik altijd.'

Adelin, zie je het nog altijd zitten tussen de optornende kleurrijke en multiculturele middenstanders die je burens zijn geworden?

'De lijm is wat zaken vasthoudt. De dekenij ziet het ook zo. In ons deke-

'Ik wil zeker een drijvende kracht zijn en van deze buurt een volwaardige buurt maken'

nijgebeuren hebben wij een vijftal bestuursleden, waarvan drie allochtoon en twee autochtoon zijn. De allochtonen maken ook de communicatie met de leden gemakkelijker. En, momenteel spreken wij over een 45-tal zaken die volwaardig aanvaard zijn in dit dekenijgebeuren. Het leven gaat verder, misschien ook wel een beetje anders.'

Drinkt Adelin wel eens een stevige pint of is die niet voor hem bestemd? Is er nog ruimte voor een hobby waar de lezer geen weet van heeft?

'Je moet natuurlijk niet heiliger zijn dan, maar ja een pint drink ik wel af en

toe. Maar een echte alcoholgebruiker ben ik niet. Zelf lees ik graag ontspannende politie- en recht- of law and order verhalen als ontspannende lectuur. Mijn echte hobby is echter langeafstandswandelen... En dat wandelen doe ik met Rita. Twintig kilometer is niet echt de limiet. Daar gaan wij echt voor!

Ach ja, voor wij het vergeten, Rita staat voor mode en zo, maar is Adelin nog aanwezig voor Rita met al die drukte in zijn dagelijks leven...

'Ja, Adelin is er nu wel altijd aanwezig in de winkel waar wij op mekaar zijn afgestemd en mekaar ook aflossen. Ja, wij zijn dag en nacht te samen.'

Alvast bedankt voor je eerlijke antwoorden Adelin en verder nog 'nen goeie verkoopsdag' toegewenst.

Erik
Foto: Kathleen

Rita mode
Kleding voor hem en haar

Bevrijdingslaan 21
9000 Gent

09 226 31 49

BINK VAN DE MAAND

Diana (71 jaar) en haar geleidehond Nicky (8 jaar). Ze woont al heel al haar leven in de Brugse Poort (23,5 jaar in de Heershagestraat, 17 jaar in de Hulstboomstraat en 30 jaar in de Bevrijdingslaan). Alleen geboren worden deed ze elders in het Gentse.

Foto: Kathleen

